

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Admirandvm vindictae divinae theatrvm

Tympe, Matthäus

Monasterii Westphaliae, 1611

Simonia

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51314)

POENAE SIMONIACORVM

1. eorum qui ob res sacras emptas venditasve diuinitus in S. litteris puniti leguntur.

Quia Esau ius primogenituræ, id est, sacerdotij, vili cibo lenticulæ vendidit (vnde forte S. Paulus ad Heb. 12. eum profanum id est sacrilegum appellat) S. Paulus eum reprobatum esse asserit (Heb. 12. 16.) imo ad Rom. c. 9. 13. (vt & Malachias, 1. 2.) eum velut typum spiritualem omnium reprobatorum sicut Jacob electorum proponit.

1. Hiero. ep. 126. & in tradit hereticisc. 27 & 49. Hebræi tradit qd vsque ad sacerdotij Aaron, &c

Giezi Elisæi famulus lepra diuinitus est percussus quod à Naaman Syro quem magister eius miraculosè à morbo lepræ sanarat munera accepisset.

2. 4. Reg. 5. 14 Luc. c. 4.

Iudas non reformidauit ipsum sanctum sanctorum 30. argenteis vendere, suspensus (ait Lucas act. 1. 18.) crepuit medius, & diffusa sunt omnia viscera eius. Papias S. Ioannis discipulus, apud cæcumenium (in cap. 1. act.) asserit rupto laqueo superuixisse ac postea crepuisse curru compressum, cum corpore inflatus progredi non posset, capite oculisq; tumuisse, vermes è corpore cum sanie scaturisse, & demum ex mortui caduere tam tetrum odorem exhalasse, vt locus in quo decessit, non nisi obturatis naribus præteriri posset.

3. Cypr. de ieiun. Basil ep. 76. Cyril. Hiero. ros. catech. ca. 6.

4. Simon Magus huius vitij autor & patens (Act. 8. 9) quam misere perierit, vide in loco de hæret. exempl. 1.

2. *Eorum qui ob Episcopatus aliasve dignitates Ecclesiasticas pretio comparatas vel distractas puniti leguntur in historia Ecclesiastica.*

1.
Ex II tom.
annal. Ba-
ronij anno
Chr. 1047.

Vilhelmus Malmesburiensis de gestis Regum Angliæ (lib. 2. ca. 12.) Tempore (inquit) Conradi patris, Henricus II. Imperator quodam Clerico fistulam tulerat argenteam qua pueri ludo aquam iaculantur, pactus Episcopatum cum foret imperator, adultus repententi pollicitum impigrè dederat. Nec multo post aspera valetudine correptus decubuit morbo crescente, triduo exsensus & mutus iacuit, cum in solo pectore vitalis halitus palpiteret. Nec aliud vitæ indicium erat, quam quod manu ad nares apposita quantuluscunque sentiebatur anhelitus. Episcopi præsentibus triduano indicto ieiunio lacrymis & votis pro vita Regis superos pulsabant, Quibus, ut credi fas est, remedijs conualescens, accitum Episcopum, quem iniuste fecerat sententia concilij deposuit, professus se toto triduo dæmones infestos vidisse flammam in se per fistulam iaculantes adeo pertinacem, ut noviter ignis in comparatione illius iocus putetur, & nihil calere. Iuvenem inter hæc semivultatum lætum aduentasse ferentem im-

menis

mensæ magnitudinis calicem aureum aqua plenum, cuius visione, & laticis aspergine delinitum extinctis ardoribus in sanitatem euasit. Ephœbum illum beatum fuisse Laurentium, cuius Ecclesiæ tectum longa carie dissolutum compaginavit & præter alia Xenia calice aureo honorificauit. idem refert Vincent. Belluac. in speculo hist. li. 25. c. 19.

Nicolaus Aragonius Cardinalis colligens res gestas Rom. Pontificum ita scribit: Residentibus in Synodo Lugdunensi Archiepiscopis, Episcopis, & aliarum Ecclesiarum Prælatibus, Archiepiscopus quidam vir literatus & eloquens accusatus est de crimine Simonie. Qui sequenti nocte omnes suos accusatores pecunia corrupit & sibi amicos fecit, mane autem facto rediens ad Synodum audacter dixit, ubi sunt qui me accusant? exeat in publicum quicumque me voluerit damnare. Tunc obmutescens cunctis Archidiaconus Hildebrandus quem à latere suo Põtifex in Franciam miserat, tanquam vir discretus & sapiens conuertens se ad illum, dixit, credisne ô Archiepiscope Spiritum S. cum Patre & Filio vnam esse substantiam Deitatis? quo respondente, Credo; addidit Archidiaconus. Dic gloria Patri & Filio & Spiritui sancto. Tunc ille, Gloria Patri & Filio expedite dicebat, sed Spiritu S. nullatenus proferre poterat. Quem cum frequenter inchoaret & nihil proficeret, videns se per diuinum iudicium omnino cõ-

Hh 5 fusum

3.
Baron.
Anno
Chr. 1055.

fufum procidit ad pedes Archidiaconi, & confessus est proprio ore se Simoniacum esse. Postquam vero à Sacerdotali & Episcopali officio est depositus, Gloria Patri, & Filio & Spiritui sancto liberè & clara voce decantauit. quod factum Simoniacos in tantum perterruit quod præter alios Prælatos Ecclesiarum viginti septem, Episcopi 45. Simoniacos se esse confessi sunt & suis honoribus absque vlla alia accusatione renunciauerunt. Petrus Damiani eandem historiam breuiter recitans addit tam hunc quam quinq; alios Episcopos ab eodem Hildebrando tunc fuisse apostolice autoritate depositos.

li. 1. ep. 4.

3.
Baron.
Anno
Chr. 1047.

Glaber historicus refert de Henrico II. imp. quomodo crimen Simonie occulte & ignoranter admissum in se vindicari. Contigit, inquit, vt Abbas cuiusdam monasterii honestæ possessionis equum valde optimum præsentaret quatenus in loco sibi commisso ipsius (imperatoris) amicitiam conciliaret. Fuit autem idem equus, ignorante Abbate, cuiusdam militi clam sublatu, sibiq; pretio venditus, at imperator gratanter illum suscipiens sui met euectioni mancipauit. quodam die eidem equo infidens iter agebat, ubi etiam sit ei miles, cui præfatus equus furim sublatu fuerat, qui imprudenter aggrediens imperatorem in huiusmodi prorupit verba. Tu inquit, ô Rex, qui censuram debes tenere totius iustitiæ, equum modo fraudulenter

Dignum
exemplum
mansueti
imp.

ter abstractum cerneris possidere. Cui illi-
co Rex tale protulit responsum. Si tuus, in-
quit, est equus, vt ais, accipe illum cum ses-
sore, & educt tecum quo melius optas, & ha-
beas vtrumque, quousque per solutionem
furti accipias. Miles existimans sibi illud
haberebat stupens. At Rex compulit eum vt
manu iniecta duceret vtrumque in suum do-
minium. aspicientes vero qui circumstabant
ingenti admiratione stupuerunt. Ita nempe
voluit suo exemplo admonere sibi subditos
imperator magno sui periculo possideri alie-
num crimenque Simonix in ipso quoq; prin-
cipe vindicandum. ob idque sic questus est:
quæ grates referendæ sunt illi viro, qui me
tam subdole in hanc impulit captionem? qui
dum ab vniuersis horribiliter detestaretur,
ait Rex, adducite illum, vt secundum illu-
sionem, quam in me gessit in eo vindice-
tur. Ita quidem fremens imperator tamen
in seipsum, qui munus accepisset in abbatiæ
inuestitura maluit pœnam illam conuerte-
re, priuans seipsum eiusdem abbatiæ colla-
tione. Pergit enim Glaber: Dumque præfa-
tus Abbas accersitus fuisset, ait ei, Depone
baculum regiminis pastoralis quem cre-
dis largitione mortalis hominis debere ge-
stari. Quem cum à se proiecisset, suscipi-
ens illum Rex imposuit dextræ imaginis
Saluatoris. Vade, inquit Abbati, & sus-
cipe illum de manu omnipotentis Regis,
nec

nec ultra pro eo debitor sis alicuius mortalis, sed libere utere eo, ut decet culmen tanti nominis.

4.

A nepotibus Caroli Magni ad alios regnum Germaniæ translatum est, quia vel eorum scelere, vel maxima desidia res sacræ nullo loco (& omnia sacra venalia) erant, vel enim ipsi sacra vendebant vel alij de ipsorum auctoritate. vide Thomã Bozium signo 95. Ecclesiæ.

5.

Cyrillus Hierosol. Episcopus post D. Hieronymi in domino dormitionem ad Augustinum scribens tradit fuisse monasterium quoddam in Thebaidis partibus ducentarum fere sceminarum, sanctarum utiq; si non auritiæ sceditate sanctitatis decoré polluisent. Consuetudo pessima apud illas inoleverat nullam in collegium admittendi quæ certum pecuniæ numerum non afferret. Cuidam ex ijs cuius Deo devotus animus à tam profana negotiatione abhorrebat apparuit in somnis Hieronymus iubens uti cæteris pergere nuntiare, nisi acturum pœnitentes, ab ea exactione deslitterint, ultionem à Deo paratam iam ipsarum capitibus imminere. Cumq; hoc in conuentu omnium narrata fuissent, risu excepta sunt, existimantibus deliramentum esse mulierculę aniliter desipientis nec verum erant) referentis. Altera deinceps & tertia nocte eadem visa rursus coram replicantem iam odio habitam probris agitantes eiecit Deo pro illa disponente, ne scilicet Loch cui

Sodo

Sodomis disperiret, iustus cum impijs. Vix
 etenim mulier septa monasterij egressa fue-
 rat cum monasterium ipsum terribili frago-
 re funditus concussum reliquas oppressit rui-
 na, vt ex tanto numero ne vna quidem saltem
 extremum in morte anhelitum ducens post
 casum sit inuenta, &c. Epist. 206. inter epist.
 Aug. cap. 8.

*PVNIVNTVR NEGLIGENTES
 Sodalitatem parthenicam & ab hoc
 sodalitia deficientes.*

Quidam Louanij cum ad Sodalitatem vo-
 caretur, nec vellet ascribi, antequam vt
 parentes salutaret, excurreret in patriam, ca-
 ptus est à prædonibus in itinere. Putauit hanc
 esse pœnam cunctationis suæ. igitur concubia
 nocte cum religione voti se Deo obligasset,
 custodibus altum dormientibus, dissolutisq;
 vinculis capessit fugam. mox incolumis opi-
 tulatrici Virgini votum exsoluit.

Quidam in vrbe Gandiensi in Hispania
 nomen suum dare sodalitia recusauerat, is
 nocte proxima vigilans ita intimis sensibus
 angere premi q; cepit vt sibi animam agere vi-
 deretur, & quanquam initio sodalitatis recor-
 datio animû stimulabat in proposito tamen
 permanebat. At cum rursus eodem angore
 premeretur vehementius, vt frigido sudore
 manaret totus, viso etiam splendore quodam,
 omnino statuit apud se sodalitatem inire, sicq;
 angor

1.
 Benc. in an-
 nal. de his-
 tor. colle-
 gij Louan.
 Bonif. li. 2.
 c. 14.

2.
 in annuis
 litteris in
 hist Colle-
 gij Gand.
 vi. Maaua-
 le sodalit.
 B. Marię.
 in præf.